אתיא בק"ו מנוצה של עזים שאין מטמא בנגעים מטמא באהל המת עור בהמה טמאה שמטמאה בנגעים אינו דין שמטמאה באהל המת ואלא הא דתני רב יוסף לא הוכשרו במלאכת שמים אלא עור בהמה טהורה בלבד למאי הלכתא [א]לתפילין תפילין בהדיא כתיב בהו [1]למען תהיה תורת ה' בפיך מן המותר בפיך אלא [ב]לעורן והאמר אביי [ג]שי"ן של תפילין הל"מ אלא לכורכן בשערן ולתופרן בגידן הא נמי הל"מ הוא דתניא [ד]תפילין מרובעות הל"מ [ה]נכרכו' בשערן [ו]ונתפרות בגידן אלא [ז]לרצועו' והא"ר יצחק [ח]רצועות שחורות הל"מ נהי דגמירי שחורות טהורות מי גמירי מאי הוי עלה דתחש שהיה בימי משה א"ר אלעא אמר רשב"ל אומר היה ר"מ תחש שהיה בימי משה בריה בפני עצמה היה ולא הכריעו בה חכמים אם מין חיה הוא אם מין בהמה הוא וקרן אחת היתה לו במצחו ולפי שעה נזדמן לו למשה ועשה ממנו משכן ונגנז מדקאמר קרן אחת היתה לו במצחו ש"מ טהור היה דא"ר יהודה שור שהקריב אדם הראשון קרן אחת היתה לו במצחו שנאמר [2]ותיטב לה' משור פר מקרין מפרים מקרין תרתי משמע אמר ר"נ בר יצחק מקרן כתיב וליפשוט מיניה דמין בהמה הוא כיון [ט]דאיכא קרש דמין חיה הוא ולית ליה אלא חדא קרן איכא למימר מין חיה הוא:

מתני' פתילת הבגד שקיפלה ולא הבהבה ר"א אומר טמאה היא ואין מדליקין בה רע"א טהורה היא [י]ומדליקין בה:

גמ' בשלמא לענין טומאה בהא פליגי דר"א סבר קיפול אינו מועיל ובמילתיה קמייתא קיימא ור"ע סבר קיפול מועיל ובטולי בטיל אלא לענין הדלק' במאי פליגי א"ר אלעזר א"ר אושעיא וכן א"ר אדא בר אהבה הכא בג' על ג' מצומצמות עסקינן ובי"ט שחל להיות ע"ש עסקינן דכ"ע אית להו דר' יהודה דאמר מסיקין בכלים ואין מסיקין בשברי כלים ודכ"ע אית להו דעולא דאמר עולא [כ]המדליק צריך שידליק ברוב היוצא ר"א סבר קיפול אינו מועיל וכיון דאדליק ביה פורתא הויא ליה שבר כלי וכי קא מדליק בשבר כלי קמדליק ור"ע סבר קיפול מועיל ואין תורת כלי עליו וכי קמדליק בעץ בעלמא קמדליק אמר רב יוסף היינו דתנינא ג' על ג' מצומצמות ולא ידענא למאי הלכתא ומדקא מתרץ רב אדא בר אהבה אליבא דר' יהודה ש"מ כר"י ס"ל ומי א"ר אדא בר אהבה הכי והא"ר אדא בר אהבה

נכרי

רש"י

מטמא באהל המת. אם עשאו אהל דהא ממשכן גמר ליה ועיקר אהל דכתיב במשכן ביריעות עזים כתיב. הא דכתיב בספרים כל מעשה עזים ל"ג ליה דמהכא לא נפקא לן אהל דבכלים הוא דכתיב וכדאמר בעלמא[ט] להביא דבר הבא מן העזים מן הקרנים ומן הטלפים: **אלא הא דתני רב יוסף כו'.** כיון דרבינן עור בהמה טמאה לאהל המת הא דתני רב יוסף למאי הלכתא מאי דהוה הוה אי לאו למילף מיניה לטומאה: **לתפילין.** איתמר דהיא נמי מלאכת שמים: **לעורן.** עור דפוס שלהן שהכתבים של פרשיות מונחים בו דהאי לא מלמען תהיה נפקא דהא לאו תורה כתיבא ביה: **שי"ן של תפילין.** שיהא העור נקמט מבחוץ ג' קמטין ודומה לשי"ן והרצועה נקשרת כמין דלית[י] ויש רצועה כפופה כמין י' דהיינו שדי וכיון דאות השם נכתב בקמטין שלו מותר בפיך בעינן ומקרא נפיק: **אלא לנכרכות בשערן.** תניא להאי דרב יוסף שצריך לקשור איגרות הפרשיות בשער עור בהמה טהורה ולתופרן בגיד בהמה טהורה: **בשערן.** בשער[י] מן הקלף כלומר בשל טהורה: **לרצועותיהן.** שיהיו מעור בהמה טהורה: **הל"מ.** וכיון דהלכתא רצועות מסיני טהורות נמי הל"מ ומתניתא דרב יוסף לאו הל"מ קאמר: **מאי הוי עלה דתחש.** הואיל ולרב יוסף לאו לענין מלאכה דמשכן איתמר לא איפשיט בעיין: **מקרין תרתי משמע.** דסתם מקרין כל קרניו: **מתני' שקיפלה.** כמו שגודלין פתילות: **הבהבה.** על השלהבת כדי שתהא מחורכת ותדלוק יפה: **טמאה היא.** דבגד כלי הוא ומקבל טומאה אם היה שלש על שלש דקפול אין מבטלה מתורת בגד הואיל ולא הבהבה: **ואין מדליקין בה.** כדמפרש טעמא בגמ': **גמ' קפול מועיל.** לבטולה מתורת בגד: **מצומצמות.** דאי הוה טפי פורתא לכולי עלמא מדליקין: **וביו"ט שחל להיות בע"ש.** דשייך ביה איסור מוקצה עסקינן: **ואין מסיקין בשברי כלים.** שנשברו בו ביום דהוו להו נולד אבל בכלים מסיקין דהא חזו לטלטלן: **ודכולי עלמא אית להו.** צריך המדליק להדליק בידים קודם סילוק ידיו רוב היוצא מן הפתילה חוץ לנר הלכך על כרחך צריך לעסוק בו לאחר שנפחת משלש הלכך טעמא דר"א דאסר דסבר קיפול אינו מועיל והוה ליה כלי שנשבר בי"ט וכי קמדליק ביה פורתא כיון דמצומצמות היו הוו שברי כלי דפחות משלש לאו כלי הוא והוה ליה כלי שנשבר בי"ט וכי קמדליק בידים להשלים רוב היוצא בשבר כלי קמדליק. והא דאמרינן מסיקין בכלים דוקא שלא יגע בו אחר שנפחת אלא אם כן ריבה עליו עצים מוכנים כדלקמן (דף כט.): **קיפול מועיל.** ועל כרחך מעי"ט קיפלה דאין גודלין פתילה בי"ט כדתניא בהמביא (ביצה לג:) וכבר נתבטל הכלי מבע"י ואין כאן שבר כלי: **היינו דתנינא.** שהייתי שונה מרבותי משנה ג' על ג' מצומצמות ולא הוה ידענא למאי הלכתא איתמר דאי לענין טמויי כל שכן דאי איכא טפי דמטמא: **ומדקא מתרץ כו'.** מילתא באפי נפשיה היא בתמיה למירמי דרב אדא אדרב אלא מדקא מתרץ למתניתין ואוקי דכולי עלמא אית להו אין מסיקין בשברים דהיינו אליבא דר"י דאית ליה נולד ש"מ כו':

שחקק

תוספות

אתיא בק"ו מנוצה של עזים. וא"ת נימא שתי וערב יוכיח שמטמא בנגעים ואינו מטמא במת אף אני אביא עור בהמה טמאה כו' ועוד קשה אמאי איצטריך קרא בשרצים[א] לעור בהמה טמאה ליתי[ב] בק"ו מנוצה של עזים שאין מיטמא בנגעים מיטמא בשרצים וי"ל דאי לא הוה כתיב קרא בשרצים ליכא למילף עור בהמה טמאה בק"ו מנגעים לא בשרצים ולא באהל המת דאיכא למימר שתי וערב יוכיח אבל השתא דכתיב טומאה בשרצים ילפינן שפיר בק"ו מנגעים שיטמא באהל המת וליכא למימר שתי וערב יוכיח דמה לשתי וערב[ג] שכן אינו מטמא בשרצ' תאמר בעור בהמה טמאה שמטמא בשרצים הכי נמי יטמא באהל המת: **ור"י** אומר דליכא למימר שתי וערב יוכיח דהכי עביד ק"ו ומה נוצה של עזים שאין מטמא בנגעים מטמא באהל המת ככלי העשוי מנוצה של עזים עור בהמה טמאה שמטמא בנגעים אינו דין שיטמא באהל המת ככליו דהשתא לא שייך למימר שתי וערב יוכיח שמטמא בנגעים ולא באהל המת דשתי וערב אין שייך בו כלי ואין לומר דכל היוצא מן העץ ועצם יוכיח שמטמא בנגעים ואינו מטמא במת דמה שמטמא בנגעים אינו מחמת עצמו אלא מחמת הבית דהא בית שסיככו בזרעים אמר בהעור והרוטב דמטמא בנגעים אבל נוצה והעור מטמא מחמת עצמו. ומהר"ם כתב דליכא למימר שתי וערב יוכיח דמה לשתי וערב שכן אין מטמאין לא במת ולא בש"ז תאמר בעור בהמה טמאה דמטמא דהא כתיב במת ובש"ז כל בגד וכל כלי עור. ולעיל כי פריך מה לשרצים ליכא למימר נגיעת מת וש"ז יוכיח דמה לכולהו שכן פחות מכזית דנגיעת מת בכשעורה וש"ז במשהו או בחתימת פי האמה (והוא תי' דאיצטריך קרא בשרצים לאפוקי מהיקש דשק) וזה אין נראה דע"כ דגם לענין אהל הוי שיעורו בכזית להביא טומאה על כל הכלים ועל עצמן אפי' יוצא מן העץ דזהו תלוש קיי"ל דמביא. וי"ל דלא שייך כלל למימר אהל תלוש יוכיח כיון דלא אתינא למילף אלא לענין אהל המחובר דלא מטמא אלא מאי דילפי' ממשכן וכי האי גוונא איכא בפ"ק דמנחות גבי טריפה שהיתה לה שעת הכושר דלא ילפינן מטריפה שלא היתה לה שעת הכושר אפי' במה הצד [ת"י]:

והקשה השר מקוצי מאי בעי בסמוך מאי הוי עלה דתחש תיפוק ליה דטהור היה מדאיצטריך קרא בשרצי' לטמא עור בהמה טמאה דאי טמא היה[ד] לשתוק קרא[ה] בשרצים ותיתי בק"ו מנגעים דהשתא ליכא למימר שתי וערב יוכיח דמה לשתי וערב שכן אין מטמאין באהל המת תאמר בעור בהמה טמאה דמיטמא באהל המת כיון דתחש טמא היה וי"ל דמהכא ליכא למיפשט דטהור היה דאפילו טמא היה כתיב בשרצים דמילתא דאתיא בק"ו טרח וכתב לה קרא ועוד אומר רש"י דשרצים לא אתו מק"ו מנגעים דאיכא למיפרך פשוטי כלי עור יוכיח דמטמא בנגעים ולא בשרצים: **למאי הלכתא.** לא בעי למימר לאשמעינן דתחש טהור היה דמשמע דאתא לאשמעינן שום צורך הוראה[ו]: **תפילין בהדיא כתיב בהו למען תהיה וגו'.** תימה לר"י וכי אין לברייתא לשנות מה שדורש מן הפסוק וכל הנך דמייתי בסמוך וכי לית ליה לרב יוסף לשנות הברייתא לפי שזה אמרו אמורא אחד או ברייתא ואומר רבינו יצחק דהכי פריך תפילין בהדיא כתיב בהו ואי הא הוה אתי לאשמעי' הוה ליה לאתויי קרא אע"כ מילתא אחריתי אתא לאשמעי' ודרשה דמן המותר בפיך היתה פשוטה ולא איצטריך לאשמעי' וקאמר אלא לעורן והאמר אביי שין של תפילין כו' ובזה הלשון הוה ליה לרב יוסף למימר והוה ידעינן שפיר דבעי עור בהמה טהורה דדרשה דמן המותר בפיך היא פשוטה אלא לכורכן בשערן צריך בהמה טהורה הא נמי הל"מ דתניא כו' מדלא קתני רב יוסף בהאי לישנא ונכרכות בשערן ש"מ דמילתא אחריתא אתא לאשמעינן אלא לרצועותיהן והא"ר יצחק רצועות שחורות הל"מ וכיון דמצריך שיהו הרצועות שחורות כמו הקציצה כל שכן דבעינן שיהו טהורות כמו הקציצה דסברא הוא להקפיד על הטהרה מעל השחרות ואי הא אתא רב יוסף לאשמעי' לישמעינן מינה תרתי שחורות וטהורות ומשני נהי דגמירי שחורות טהורות מי גמירי דמשחורות ליכא למיגמר טהורות: **לא צריכא אלא לכורכן בשערן.** קשה לרשב"א אי הא אתא לאשמעי' אמאי נקט עור במילתיה[ז]:

רבא

עין משפט נר מצוה

פה א מיי' פ"א מהלכות תפילין הלכה י ופ"י מהלכות ס"ת הלכה א סמג עשין כב כה טוש"ע או"ח סימן לג סעיף יג טור שו"ע יו"ד סימן רעא סעיף א:

פו ב מיי' פ"ג מהלכות תפילין הלכה טו סמג עשין כב טור שו"ע או"ח סי' לג סעיף לז:

פז ג מיי' שם הלכה א טוש"ע שם סעיף מג:

פח ד מיי' שם הלכ' ד טוש"ע שם סעיף לט:

פט ה מיי' שם הל"ח טוש"ע שם סעיף מד:

צ ו מיי' שם הל' ט טור שו"ע שם סעיף מט:

צא ז ח מיי' שם הלכה יד טו סמג שם טור שו"ע או"ח סימן לג סעיף ג:

צב ט מיי' פ"א מהל' מאכלות אסורות הלכה יב טור שו"ע יו"ד סימן פ סעיף ד:

צג י טוש"ע או"ח סימן רסד סעיף ט:

צד כ מיי' פ"ה מהלכות שבת הלכה ה סמג לאוין סה טור שו"ע שם סעיף ח:

מוסף רש"י

שי"ן של תפילין. שעשויה מעור החיפון עצמו, קומט בו ג' קמטין כעין שי"ן משדי, והדל"ת והיו"ד עשויין בקשר שקושר הרצועה אחת לצפון ואחת למזרח כמין ד' ורצועה קטנה מאד תלויה בה ואין בה אלא כפיפה כמין יו"ד וכופפה בעוד העור לח וכפופה לעולם (לקמן סב. ועי' רש"י ערובין צז. ומנחות לה.). **מסיקין בכלים.** ביו"ט שהרי ראויין לטלטל ויטלטל ויתנם לתוך האור (לקמן קכד: וכעי"ז ביצה לב.). **ואין מסיקין בשברי כלים.** דהוו להו מוקצין ולא חזו לטלטול (לקמן קכד:) שנשברו ביו"ט דהשתא לא חזו לטלטול, ואי משום דחזו להסקה אתמול לא להכי קיימא (ביצה לב.).

מוסף תוספות

א. 'או עור' לרבות. ריטב"א. ב. נמי מהאי. תוס' הרא"ש. ג. דין הוא שלא יטמא במת. תוס' הרא"ש. ד. א"כ עור בהמה טמאה טמא במת. תוס' הרא"ש. ה. מריבויא דעור בהמה טמאה. תוס' הרא"ש. ו. דאי לאו להלכותיו אתמר, לא הול"ל 'לא הוכשרו', אלא הול"ל בהדיא תחש שהי' בימי משה בריה טהורה הוה. רמב"ן. ז. דמשמע עור ממש, וצ"ע. רשב"א.

רב נסים גאון

אתיא בק"ו מנוצה של עזים שאין מטמאת בנגעים. תמצא עיקר דיליה בתורת כהנים והבגד יכול השיראין והסיריקון והכלך וצמר גפן וצמר גמלים וצמר ארנבון ונוצה של עזים, ת"ל בבגד צמר או בבגד פשתים אין לי אלא צמר ופשתים המיוחדין. כיון דאיכא קרש דמין חיה הוא ולית ליה אלא קרן אחד. במסכת שחיטת חולין בפרק אלו טרפות [דף נט] אמרו וקרש אע"פ שאין לו אלא קרן אחד מותר. אמר רב יהודה קרש טביא דבי עילאי.

מסורת הש"ס

א) לקמן קח. [מכות יא.], ב) לקמן סב. מנחות לה., ג) מנחות שם מגילה כד:, ד) [לקמן קח.], ה) [עי' תוספות חולין נט: ד"ה וקרש], ו) ע"ז ח. ע"ש חולין ס., ז) לקמן קכד: ביצה לג. וש"נ, ח) לעיל כ:, ט) [חולין כה:], י) [עי' פרש"י מנחות לה: ובתוס' שם ד"ה אלו תפילין שבראש וכו' שהשיגו על פירש"י מסוגיא דהכא דמסיק אלא לרצועות וכו' וע"ע רש"י ותוס' לקמן סב. ד"ה שי"ן של תפילין וע"ע תוס' מגילה כו: ד"ה תשמישי קדושה וכו' ורש"י ותוס' עירובין לז. ד"ה קשר ותוס' ברכות ו. ד"ה אלו], כ) ס"א של מין,

תורה אור השלם

1 וְהָיָה לְךָ לְאוֹת עַל יָדְךָ וּלְזִכָּרוֹן בֵּין עֵינֶיךָ לְמַעַן תִּהְיֶה תּוֹרַת יְיָ בְּפִיךָ כִּי בְּיָד חֲזָקָה הוֹצִאֲךָ יְיָ מִמִּצְרָיִם: שמות יג ט

2 וְתִיטַב לַייָ מִשּׁוֹר פָּר מַקְרִן מַפְרִיס: תהלים סט לב

גליון הש"ס

גמ' והאמר אביי שי"ן של תפילין. ק"ל הא י"ל לעור של תפלה של יד וצ"ע: גמ' אמר רב יוסף היינו דתנינא שלש על שלש. כעין זה יבמות דף עז ע"ב ודף פ ע"א:

רבינו חננאל

אתיא בק"ו מנוצה של עזים, ומה נוצה של עזים שאינה מטמאה בנגעים בשלש על שלש מטמא באהלים דילפינן אהל אהל ממשכן, עור בהמה טמאה שמטמא בנגעים אינו דין שיטמא באהלים. ואלא הא דתני רב יוסף לא הוכשרו למלאכת שמים אלא עור בהמה טהורה למאי הלכתא. ואסיקנא לרצועות של תפילין שיהו מבהמה טהורה, אבל תפילין עצמן בהדיא כתיב בהו למען תהיה תורת ה' בפיך, ודרשינן מן המותר בפיך, וגם שי"ן של תפילין. וכי נכרכות בשערן ונתפרות בגידן ורצועותיהן שחורות הלכה למשה מסיני הן. ואסיקנא נמי תחש בריה בפני עצמה היא ולא הכריעו חכמים אי מין חיה הוא [או מין בהמה], וקרן היה לו וטהור היה. **פיסקא פתילת הבגד שקיפלה ולא הבהבה כו'.** א"ר אלעזר מתניתין בג' על ג' מצומצמות הוא, וביו"ט שחל להיות בע"ש, וכולי עלמא אית להו דר' יהודה דאמר מסיקין בכלים ואין מסיקין בשברי כלים, וכולי עלמא אית להו דעולא דאמר צריך להדליק ברוב היוצא, ר' אליעזר סבר קיפול אינו מועיל וכיון דאדליק בה פורתא הוה ליה שבר כלי וכי קא מדליק בשבר כלי קא מדליק ולפיכך אסור, ור"ע סבר קיפול מועיל וכיון דקיפלה בטליה וכי קא מדליק בעץ בעלמא מדליק.

תלמוד בבלי מהדורת נהרדעא החדש, באדיבות הוצאת ח. וגשל, © כל הזכויות שמורות

נכרי שחקק קב בבקעת ישראל מסיקה א)ביו"ט ואמאי נולד הוא לדבריהם דר"א ור"ע קאמר ליה וליה לא סבירא ליה רבא אמר היינו טעמא דרבי אליעזר לפי שאין מדליקין בפתילה שאינה מחורכת ולא בסמרטוטין שאינן מחורכין אלא הא דתני רב יוסף ג' על ג' מצומצמות למאי הלכתא לענין טומאה ב)דתנן ג' על ג' שאמרו חוץ מן המלל דברי ר"ש וחכ"א [יא]ג' על ג' מכוונות: אמר רב יהודה אמר רב ג)[ב]מסיקין בכלים ואין מסיקין בשברי כלים דברי רבי יהודה ור"ש מתיר מסיקין בתמרין [ג]אכלן אין מסיקין בגרעיניהן דברי רבי יהודה ור"ש מתיר מסיקין באגוזים אכלן אין מסיקין בקליפותיהן דברי רבי יהודה ורבי שמעון מתיר וצריכא דאי אשמעינן קמייתא בההיא קאמר רבי יהודה משום דמעיקרא כלי והשתא שבר כלי והוה ליה נולד ואסור אבל תמרים דמעיקרא גרעינין והשתא גרעינין אימא שפיר דמי ואי אשמעינן גרעינין הוה אמינא דמעיקרא מכסיין והשתא מיגליין אבל קליפי אגוזין דמעיקרא מיגלו והשתא מיגלו אימא שפיר דמי צריכא והא דרב ד)לאו בפירוש איתמר אלא מכללא איתמר דרב אכל תמרי ושדא קשייתא ה)לבוכיא אמר ליה רבי חייא ו)בר פחתי כנגדו ביו"ט אסור קיבלה מיניה או לא קיבלה מיניה ת"ש דכי אתא רב לבבל אכל תמרי ושדא קשייתא לחיותא מאי לאו בפרסייאתא ולא קיבלה לא ז)בארמיאתא הואיל וחזי אגב אימייהו א"ל ר' שמואל בר בר חנה לרב יוסף לרבי יהודה דאמר מסיקין בכלים ואין מסיקין בשברי כלים [ד]כיון דאדליק בהו פורתא הוה ליה שברי כלים וכי קא מהפך באיסורא קא מהפך דעבד כדרב מתנה ח)דאמר רב מתנה [ה]עצים שנשרו מן הדקל לתנור ביו"ט מרבה עצים מוכנין ומסיקן רב המנונא אמר הכא בפחות משלשה על שלשה עסקינן ט)ומקולי מטלניות שנו כאן ואזדא ר' אליעזר לטעמיה ור"ע לטעמיה י)דתנן פחות משלשה על שלשה שהתקינו לפקק בו את המרחץ ולנער בו את הקדירה ולקנח בו את הרחיים בין מן המוכן ובין שאין מן המוכן טמא דברי רבי אליעזר ורבי יהושע אומר בין מן המוכן ובין שלא מן המוכן טהור ר"ע אומר מן המוכן טמא ושלא מן המוכן טהור ואמר עולא ואיתימא רבה בר בר חנה א"ר יוחנן הכל מודים זרקו באשפה דברי הכל טהור

הניחו

רש"י

שחקק קב. בי"ט דהוה ליה נולד: לדבריהם דר' אליעזר ור' עקיבא קאמר. האי דאוקים להו רב אדא אליבא דר' יהודה דחזא פלוגתייהו דלא מיתוקמא אלא אליבא דר' יהודה ומיהו איהו לא סבירא ליה אלא כר' שמעון: טעמא דרבי אליעזר. בהדלקה משום דאין מדליקין בו שאין דולקין יפה ובכל שבתות השנה אסור ולאו משום נולד: חוץ מן המלל. דרך תופרי בגדים למלול מן הבגדים לכופלן מעט סביב התפירה ואח"כ תופר וג' על ג' סופו לתפור לטלאי בבגד עני לכן אחשבוה להיות כלי הלכך צריך להיות בו יותר משיעור המלל כדי שיהא הטלאי שלש על שלש: מכוונות. מצומצמות ובהכי אחשבוה ואע"ג דכשיתפור לא הוה שלש והיינו הך דרב יוסף. ולאו משום דאי הוה טפי לא מיטמא י)(דכל שכן) אלא לאפוקי מדתנא קמא: מסיקין בתמרים. דאגב דמטלטל להו לאכילה חזו נמי להסקה: אכלן. ביו"ט אין מסיקין בגרעינין ביו"ט דהוה להו נולד: והשתא מגליין. הלכך נולד הוא: והא דרב. דאמר לר' יהודה אין מסיקין בגרעינין לאו בפירוש איתמר: אכל תמרי. בחול: לבוכיא. כירה של רעפים שקורין טיול"ש והיא חלולה. וספרים שכתוב בהן לבי תפי היינו נמי כירה והוא תרגום של בית שפיתת שתי ל) קדרות: קשייתא. גרעינין: בר פחתי. בן גדולים: אכל תמרי. ביום טוב: פרסייתא. תמרים טובים ומתבשלים יפה וכל אוכל שלהם נפרש מעל גרעיניהן ואין הגרעינין ראוין לטלטל ואפ"ה שרי לטלטלן למישדינהו לחיותא. אלמא לא קיבלה מיניה: בארמיתא. דאין מתבשלות יפה ואין האוכל נפרש מהן ומשתייר בגרעיניהן וחזו לאדם: אגב אימייהו. שיש עוד מאמן עליהן: מרבה. עליהן ומבטלן ברוב: רב המנונא אמר. מתניתין בפחות משלשה טפחים על שלשה טפחים פליגי לענין טומאה: ומקולי מטלניות. מטלניות הקלות בעיניו דומיא דמתוקנות לפקוק מרחץ דמידי דלא חשיב הוא. וקיפול דנקט במתניתין משום הכהוב דנקט דוקא ולפלוגתא דהדלקה תנא קיפול: פחות משלשה כו'. דאילו שלשה על שלשה חשיבי ולא בטלי ואע"ג דקילי כגון סמרטוטין: שהתקינו לכך. שהקצו לכך: לפקוק המרחץ. נקבים שהמים באים דרך שם למרחץ: ולנער בו את הקדרה. לאחוז בהן שולי הקדרה ולנערה לתוך התמחוי: בין מן המוכן. לקמיה מפרש:

הניחו

תוספות

רבא אמר היינו טעמא דר' אליעזר. משמע דרבא לענין טומאה אית ליה שינויא דרב אדא בר אהבה ולקמן משמע דאית ליה שינויא דרב המנונא דאמר מקולי מטלניות שנו כאן דקאמר והדר ביה ר' עקיבא לגבי ר' יהושע על כן נראה דהכא גרס רבה ולקמן רבא [א]וי"ל דבחנס נהגו אנשים להדליק הפתילה ולכבותה כדי שתהא מהובהבת[ב] דהא אין הלכה כרבי אליעזר דשמותי הוא ועוד אמרינן לקמן[ג] הכא בפתילה שצריך להבהבה עסקינן משמע דיכול להדליק אע"פ שאינה מהובהבת:

ולא בסמרטוטין שאינן מחורכין. קשה כיון דתנא דאפילו בפתילה שאינה מחורכת אין מדליקין כ"ש בסמרטוטין שאינם מחורכין ומיהו בתוספתא גרס ולא בסמרטוטין אפי' מחורכין: אכלן אין מסיקין בגרעיניהן. תימה לר"י דבפרק נוטל (לקמן דף קמג:) אמר למימרא דרבא כרבי יהודה סבירא ליה פירוש דאסר נבלה שנתנבלה בשבת והא"ל לשמעי' טווי לי בר אווזא ושדי מיעיה לשונרא[ד] ומשני התם כיון דמסרח דעתיה עילויה מאתמול[ה] אלמא כיון דדעתו מאתמול לתת לשונרא כשיסריח למחר שרי אע"ג דכל זמן שלא הסריח חזי לאדם א)משום דחשיב כאילו הכינו מבעוד יום לשונרא ה"נ[ו] מאתמול דעתיה עילויה להסיר הגרעינין כשיאכל התמרים למחר[ז] ואמאי חשיב ליה טפי נולד ממיעיה דבר אווזא וי"ל דהתם בר אווזא נשחט מעי"ט ואין המעיים צריכים לאווז וכיון דמבעוד יום דעתיה למיתביה לשונרא אם יסריחו[ח] חשיבה הכנה מעלייתא אבל הכא הגרעינין צריכין לאוכל[ט] וחשיבי כאוכל עצמו עד שיאכל התמרים[י] לכך[יא] חשיב להו נולד ולא מהני מה שדעתו עליהם מאתמול: והא דרב לאו בפירוש איתמר כו'. [יב]הא פשיטא דרב אסר נולד כרבי יהודה מכרכי דזוזי (לעיל דף יט:) אלא מייתי ראיה דאף בגרעינין דאיכא למימר מעיקרא גרעינין והשתא גרעינין אסר רבי יהודה וא"ת[יג] ובאגוזים[יד] דמעיקרא מגלו והשתא מגלו[טו] מנלן דאסר וי"ל דאע"ג דמטעם זה עושה צריכותא[טז] מ"מ[יז] מטעם זה לפי האמת אין נראה לו לחלק בינייהו[יח]: בין מן המוכן כו'. פירש בקונטרס מוכן דרבי אליעזר קופסא שאינו מוכן תלאו במגוד והניחו אחורי הדלת ומוכן דר' יהושע תלאו במגוד והניחו אחורי הדלת מ) ושאינו מוכן זרקו לאשפה ורבי עקיבא מוכן תלאו במגוד ושאינו מוכן הניחו אחורי הדלת וקשה לר"י דהשתא מוכן ושאינו מוכן דהאי תנא לא הוי כאידך[יט] ועוד מה להם להזכיר בדבריהם קופסא ואשפה דלא פליגי בה ועוד דבפרק כירה (לקמן דף לט: ושם) קרי לרבי עקיבא מכריע ואמאי והלא לא גילו בדבריהם רבי אליעזר ורבי יהושע שיש לחלק בין תלאו במגוד להניחו אחורי הדלת ונראה לר"י דמוכן דכולהו היינו תלאו במגוד ושאינו מוכן היינו הניחו אחורי הדלת[כ] והאי דקאמר אמאי קרי ליה שלא מן המוכן פירש רבי אליעזר אמאי קרי להניחו אחורי הדלת שלא מן המוכן הואיל והוא טמא ומשני משום דלגבי קופסא לאו מוכן הוא ולא בעי למימר משום דלגבי מגוד לאו מוכן הוא דלא חשיב כולי האי תלאו במגוד מאחורי הדלת דהוה קרי ליה לגביה שלא מן המוכן וכן לר' יהושע קא בעי אמאי חשיב לתלאו במגוד מן המוכן הואיל והוא טהור ומשני דלגבי אשפה מוכן הוא והא דלא קאמר דלגבי אחורי הדלת מוכן הוא משום דלא גריע כולי האי[כא] טפי ממגוד דליהוי אינו מוכן[כב] לגביה:

גזירה

עין משפט נר מצוה

צה א מיי' פכ"ב מהל' כלים הלכה א:

צו ב מיי' פ"ב מהל' יו"ט הלכה יג סמג לאוין סה טוש"ע א"ח סי' תקי סעיף ו:

צז ג מיי' שם טוש"ע שם סעיף ז:

צח ד שם סעיף ו בהג"ה:

צט ה מיי' שם הלכה יא סמג שם טוש"ע א"ח סי' תקז סעיף ג:

מוסף רש"י

בר פחתי. בנו של תלמיד חכם (נזיר נט.). באיסורא קא מהפך. כשמוליכן בתנור מזוית לזוית (ביצה ד:).

תוס' ישנים

א) וכש"כ פי' לקמן משום דאין דרך לאכול מעיים ביו"ט ולא נסירא דמשום זה לא הוי אסור לטלטלו כמו בשר מלוח דמותר לטלטלו.

מוסף תוספות

א. בתוס' הרא"ש מתחיל כאן דיבור חדש על דברי הגמ' "לפי שאין מדליקין בפתילה שאינה מחורכת". ב. לאחוז בה האור היטב וכו' [ד]הלכתא כר' עקיבא דמדליקין בו אע"פ שאינה מחורכת. תוס' הרא"ש. ג. בפרק במה טומנין גבי כתם על הנר. תוס' הרא"ש. ד. כלומר, אלמא לא ס"ל כר' יהודה, דכיון שנשחט האוז מאתמול, והיו הבני מעים ראויים לאכילת אדם, והיום הסריחו, הה"ל כנבלה שנתנבלה ביו"ט דאסר ר' יהודה. תוס' הרא"ש. ה. לחיותא. ריטב"א. ו. כיון דלא חזו אלא לחיותא או להסקה. ריטב"א. ז. [ו]יסיק [בהם]. תוס' הרא"ש. ח. אינן כנולד, אלא כמאכל בפנ"ע. רשב"א. ט. כשומר (עם) [על] האוכל. ריטב"א. י. דאם הי' מפרשין מן האוכל, הי' מתקלקל. תוס' הרא"ש. יא. אסיר. רשב"א. יב. מזה אין צריך להביא ראי' דרב סבר לה כר' יהודה. תוס' הרא"ש. יג. דעובדא דרב בתמרים הוה. ריטב"א. דמהא לא שמעי' אלא גרעיני תמרים דמעיקרא מכסו והדר מגלו, אבל. רשב"א. יד. דאיכא למימר כיון. רשב"א. טו. לא הוי כנולד, וכדעביד מיניה גמרין צריכותא בסמוך. רשב"א. טז. בטעמא כל דהו. תוס' הרא"ש. דלדוחא דמלתא אשמעינן כלהו תלמודא כי היכי דלא ניטעי בה. רשב"א. יז. [ד]מהדרא שמעינן איידך. רשב"א. יח. קים לי' לרב יהודה דלא שאני בייניהו, דלא תליא מילתא בגלוי וכסוי אלא דמעיקרא טפלים לאוכל ומוכן לאדם, והשתא נפסלת שהוא לבהמה או להסקה. ריטב"א. יט. ולא מסתבר לפרושי הכי. תוס' הרא"ש. כ. דסתמא מוכן ושאינו מוכן דר"א היינו מוכן ושאינו מוכן דר' יהושע. רשב"א. כ. כמו ר' עקיבא. ר"ש כלים (פכ"ח משנה ב').

כא. אחורי דלת. תוס' הרא"ש. כב. ג' תוס' הרא"ש "דהוה קרי לי' מוכן", ועי' מהרש"א.

מסורת הש"ס

א) נ"ל בה, ב) כלים פכ"ח מ"ז, ג) [כלים לג. וש"נ ע"ש], ד) [ברכות נו. וש"נ], ה) [גי' הערוך לבוכיא], ו) [לעיל ג: וש"נ], ז) [פי' תמרי ארמיתא גרעיניהם רכין ונאכלין עם התמרים עיין ערוך ערך ארסן], ח) ביצה ד:, ט) [לקמן לט.], י) כלים פכ"ח מ"ב, כ) ס"א ל"ג, ל) [שתי ליתא רש"ל], מ) גם בירושלמי פירש כן,

לעזי רש"י

טיול"ש. רעפים.

רב נסים גאון

מאי לאו בפרסיאתא ולא קבלה לא בארמיאתא הואיל וחזיאן אגב אימיהו. תמצא פירושיה בסוף פרק נוטל אדם את בנו [דף קמג] הני גרעיני דתמרי ארמיאתא שרי לטלטולינהו בשבתא הואיל וחזיאן אגב אימן, כי התמרים יבשים ואוכל אותם הבהמה ודפרסיאתא אסור לפי שהרוב של תמרים לא תאכל הבהמה אלא גרעינא בלבד, לא חזיין אגב אימן.

רבינו חננאל

רבא אמר טעמא דר' אליעזר לפי שאין מדליקין לא בסמרטוטין ולא בפתילה שאינה מחורכת, ורבי עקיבא מתיר. ירושלמי מהו מחורכין, מפספסין וכדכתיב ושער ראשיהם לא התחרך. ג' מצומצמות שאמרו חוץ מן המלל דברי ר' שמעון וחכ"א ג' על ג' מכוונות. אמר רב יהודה אמר רב מסיקין בכלים ואין מסיקין בשברי כלים. מסיקין בתמרים, אכלן אין מסיקין בגרעיניהן. מסיקין באגוזים, אכלן אין מסיקין בקליפיהן דברי רבי יהודה, ורבי שמעון מתיר בכולן. וצריכא דאי אשמעינן וכו', ופשוטה היא עד אבל קליפי אגוזים דמעיקרא מיגלו אימא קא שרי ר' יהודה, צריכא. והא דרב מכללן איתמר דרב אכל תמרי ושדא קשייתא לבוכיא. א"ל ר' חייא בר פחתי כנגדו ביו"ט אסור ואסיקנא קיבלה מיניה דהא כי אתא רב לבבל אכל תמרי ושדא קשייתא לחיותא. ואוקימנא בתמרי ארמייתא שגרעיניהן רכים והואיל וראוין להאכל בכלל התמרים כאוכל הן ולפיכך טלטלן. ופי' שדו גרעינין דלא חזו אגב אימייהו אסור כר' חייא אליבא דרבי יהודה, וקסבר הלכה כר' יהודה ביו"ט הואיל ופסק לן כוותיה ביו"ט. ומדמתרץ להו דר' יהודה ברב מתנה שמע מינה הלכתא כוותיה. דאמר רב מתנה עצים שנשרו מן הדקל לתנור ביו"ט מרבה עליהם עצים מוכנים ומסיקן. ואוקימנא רב המנונא למתני' במטלניות פחות מג' אצבעות, והא דמיתי ראיה ממטלית פחותה משלשה שנו כו', דתנן בכלים בפ' כ"ח פחות משלשה על שלשה שהתקינו לפקק את המרחץ ולנער בו הקדירה ולקנח בו הריחיים בין מוכן בין שאינו מוכן טמא דברי ר' אליעזר, ר' יהושע אומר בין מוכן בין שאינו מוכן טהור, [רע"א מן המוכן טמא שלא מן המוכן טהור]. ואוקימנא בשזרקו לאשפה דברי הכל טהור.

תלמוד בבלי מהדורת נהרדעא החדש, באדיבות הוצאת ח. וגשל, © כל הזכויות שמורות

הניחו בקופסא דברי הכל טמא לא נחלקו אלא שתלאו במגוד או שהניחו לאחורי הדלת ר' אליעזר סבר [א]מדלא זרקו באשפה דעתיה עילויה ומאי (א) קרי ליה שלא מן המוכן דלגבי קופסא לאו מוכן הוא ור' יהושע סבר מדלא הניחו בקופסא בטולי בטליה ומאי קרי ליה מוכן דלגבי אשפה מוכן הוא ור' עקיבא בתלאו במגוד סבר כרבי אליעזר בהניחו אחורי הדלת סבר לה כרבי יהושע [א]והדר ביה ר"ע לגביה דר' יהושע ממאי אמר רבא מדקתני פתילת הבגד מאי איריא דתני פתילת הבגד ליתני פתילה של בגד מאי פתילת הבגד דעדיין בגד הוא:

מתני' [ב]לא [ב]יקוב אדם שפופרת של ביצה וימלאנה שמן ויתננה על פי הנר בשביל שתהא מנטפת ואפילו היא של חרס ורבי יהודה מתיר אבל אם חברה היוצר מתחלה מותר מפני שהוא כלי אחד [ג]לא ימלא אדם קערה של שמן ויתננה בצד הנר ויתן ראש הפתילה בתוכה בשביל שתהא שואבת ורבי יהודה מתיר:

גמ' וצריכא דאי אשמעינן שפופרת של ביצה בהא קאמרי רבנן דכיון דלא מאיסא אתי לאסתפוקי מינה אבל של חרס דמאיסא אימא מודו ליה לרבי יהודה ואי אשמעינן של חרס בהא קאמר רבי יהודה אבל בההיא אימא מודי להו לרבנן ואי אשמעינן הנך תרתי בהני קאמר רבי יהודה משום דלא מיפסק אבל קערה דמיפסקא אימא מודי להו לרבנן ואי אשמעינן בההיא בההיא קאמרי רבנן אבל בהני תרתי אימא מודו לרבי יהודה צריכא: ואם חברה היוצר מתחלה מותר וכו': תנא אם [ד]חברה בסיד ובחרסית מותר והאנן יוצר תנן מאי יוצר כעין יוצר: [ג]תניא א"ר יהודה פעם אחת שבתינו בעליית בית נתזה בלוד והביאו לנו שפופרת של ביצה ומלאנוה שמן ונקבנוה והנחנוה על פי הנר והיה שם ר"ט וזקנים ולא אמרו לנו דבר אמרו לו [ד]משם ראיה שאני בית נתזה דזריזין הן אבין ציפוראה גרר ספסלא בעיליתא דשישא לעילא מרבי יצחק בן אלעזר א"ל אי שתוקי לך כדשתיקו ליה חבריא לר' יהודה נפיק מיניה חורבא [ה]גזירה עליתא דשישא אטו עליתא דעלמא ריש כנישתא דבצרה גרר ספסלא לעילא מר' ירמיה רבה א"ל כמאן [ה]כר"ש אימר דאמר ר"ש בגדולים דלא אפשר בקטנים מי אמר ופליגא דעולא דאמר עולא מחלוקת בקטנים אבל בגדולים ד"ה מותר מתיב רב יוסף [ו]ר"ש אומר גורר אדם מטה כסא וספסל ובלבד שלא יתכוין לעשות חריץ קתני גדולים וקתני קטנים קשיא לתרוייהו עולא מתרץ לטעמיה ור' ירמיה רבה מתרץ לטעמיה עולא מתרץ לטעמיה מטה דומיא דכסא ור' ירמיה רבה מתרץ לטעמי' כסא דומיא דמטה מתיב רבה [ז]מוכרי [ה]כסות מוכרין כדרכן ובלבד שלא יתכוין בחמה מפני החמה ובגשמים מפני הגשמים והצנועין מפשילין במקל לאחוריהן והא הכא דאפשר למיעבד כצנועין דכי קטנים דמי וכי [ו]לא מתכוין שרי ר"ש לכתחלה תיובתא דר"י רבה [ח]תיובתא:

מתני' [ז]המכבה את הנר מפני שהוא מתירא מפני נכרים ומפני ליסטי' מפני רוח רעה מפני החולה שיישן פטור כחס על הנר כחס על השמן כחס על הפתילה חייב [ח]רבי יוסי [א] פוטר בכולן חוץ מן הפתילה מפני שהוא עושה פחם:

גמ'

רש"י

הניחו בקופסא. גלי דעתיה דחשיב ליה: **במגוד.** קביל"א דגרע מקופסא ועדיף מאחורי הדלת ואחורי הדלת עדיף מזרקו לאשפה ומוכן דר' אליעזר היינו קופסא ושלא מן המוכן מגוד ואחורי הדלת: **ומאי** (ב) **קרי ליה שלא מן המוכן.** הואיל ולרבי אליעזר חשיב לקבולי טומאה דלגבי קופסא לאו מוכן הוא: **ורבי יהושע סבר כו'.** ומוכן דרבי יהושע מגוד ואחורי הדלת ושלא מן המוכן זרקו לאשפה: **ומאי** (ג) **קרי ליה.** למגוד מוכן הואיל ולר' יהושע בטל דלגבי אשפה דאיירי בה רבי יהושע מוכן הוא ורבי עקיבא תלאו במגוד קרי מוכן ואחורי הדלת שלא מן המוכן: **והדר ביה ר' עקיבא לגבי רבי יהושע.** ומטהר אף במוכן: **מדקתני.** במתניתין פתילת הבגד דמשמע שעדיין בגד הוא קלת וחשוב בעיניו ואפ"ה קאמר רבי עקיבא במתני' טהורה היא אלמא הדר ביה: **של בגד.** משמע שקפלה מבגד. הבגד משמע שקפל הבגד עצמו שלם ולענין הדלקה כדאוקימנא לעיל[ט] טעמא דרבי אליעזר דבעי פתילה מחורכת שתדלק יפה: **מתני' שתהא מנטפת.** ויתקיים הנר שתהא השמן מטפטף כל שעה לתוך הנר. וטעמא משום גזרה שמא יסתפק הימנו וכיון שהסקלהו לנר חייב משום מכבה ואפי' אותה שפופרת של חרס דמאיסא ליה גזרינן: **אבל אם חיברה.** ליכא למיחש דמשום איסור שבת בדיל מיניה: **ויתן ראש הפתילה.** השני שהוא יוצא דרך הנקב האחר שבנר לשאוב ושמן נמשך דרך הפתילה לראש הדולק: **ורבי יהודה מתיר.** דלא גזר: **גמ' דלא מיפסק.** מידי שהוא מונח בתוך חלל הנר למעלה מכיסוי: **דמפסקא.** שהרי אצל הנר מונחת ויש כאן הפסק וליכא למימר גופיה הוא אימא מודה דנגזור: **תנא אם חיברה.** בעה"ב עצמו מבעוד יום בסיד או בחרסית מותר: **כעין יוצר.** שחברה שפיר: **דשישא.** רצפה של שיש דלא עביד בה חריץ: **לעילא מרבי יצחק.** לפניו: **כדשתיקו ליה חבריא.** רבי טרפון וזקנים שמפני שלא אמרו לו דבר דימה והעיד למותר: **נפק מיניה חורבא.** וינהגו היתר בדבר. ור' יצחק סבירא ליה כרבי יהודה דדבר שאין מתכוין אסור ואע"ג דבשיש לא עביד חריץ גזר אטו עיליתא דעלמא: **ריש כנישתא.** מפטיר כנסיות המכניס ומוציא ומיישב תלמידים ותינוקות: **דבצרה.** שם מקום כי זבח לה' בבצרה (ישעיה לד): **כר' שמעון.** דאמר גורר אדם: **דלא אפשר.** אלא בגרירה שאין יכול ליטלן בידו: **מחלוקת בקטנים.** ואע"ג דאפשר בטלטול שרי רבי שמעון הואיל ואין מתכוין לחריץ ורבי יהודה סבר כיון דאפשר אסור: **קתני גדולים.** מטה: **וקתני קטנים.** כסא. ורבי יהודה פליג עליה דתנן במסכת ביצה [כג:] רבי יהודה אומר כל הכלים אין נגררים דאי לאו משום פלוגתייהו למה לי למיתני גדולים השתא קטנים שרי רבי שמעון גדולים מיבעיא אלא תנא קטנים משום ר' שמעון ותנא גדולים משום רבי יהודה: **דומיא דכסא.** קטנים וקאי הוא דאסר רבי יהודה אבל בגדולים שרי: **כסא דומיא דמטה.** גדולים והוא הוא דשרי רבי שמעון אבל בקטנים אסר: **מוכרין כדרכן.** כסות של כלאים לובשו בשוק כדי להראותו למוכרו דלא אסרה תורה אלא לבישה שהיא להתחמם כדרך כל הלובשים והעלאה דומיא דלבישה נמי דמיתהני בה: **ובלבד שלא יתכוין כו'.** ור' שמעון הוא דאזיל בתר כוונה: **והצנועים.** כשרים שמרחיקין עצמן מכל לזות שפתים: **והא הכא דאפשר.** לכל אדם למעבד שלא על ידי איסור ואפילו הכי שרי: **מתני' מפני נכרים.** כגון פרסיים שהיה להם יום חג שאין מניחין אור אלא בבית עבודת אלילים שלהם: **ומפני הלסטין.** שלא יראו שיש שם אדם ויבאו עליו: **ומפני רוח רעה.** [י]הבאה עליו וכשאינו רואה נוח לו: **פטור.** ובגמרא מפרש לכולה: **כחס על הנר.** שראוהו שמתקלקל וחס עליו וכבה את הפתילה: **הנר.** קרוייז"ל: **חייב.** ובגמרא [לקמן ל.] מפרש לה: **פוטר בכולן.** מפרש בגמרא (דף לא:): **שהוא עושה פחם.** בכיבוי זה והוי מלאכה הצריכה לגופה כדאמר בגמרא [שם]:

תוספות

גזירה עיליתא דשישא אטו עיליתא דעלמא. והא דקאמר בסוף המצניע (לקמן דף צה. ושם) אמימר שרא זילחא במחוזא ומפרש דטעמא מאי אמור רבנן דילמא אתי לאשויי גומות הכא ליכא גומות ומפרש בקונטרס דכולה מחוזא רצפה היתה[א] התם אין לגזור מחוזא אטו שאר עיירות אבל בעיר אחת גזרינן עלייה זו [ט]אטו עלייה אחרת: **ה"ג מחלוקת בקטנים אבל בגדולים ד"ה מותר.** ול"ג ד"ה אסור דבפרק כל שעה (פסחים דף כה: ושם)[ב] משמע דטפי שרי היכא דלא אפשר מהיכא דאפשר[ג]:

ובלבד שלא יתכוין בחמה מפני החמה וכו'. [ד]וצנעין דלא הוי פסיק רישיה כגון שהוא לבוש מלבושים אחרים להגין עליו מפני החמה ומפני הצינה:

שהמרו

עין משפט נר מצוה

ק א מיי' פכ"ב מהל' כלים הלכה כב:

קא ב מיי' פ"ה מהל' שבת הל' יב טוש"ע א"ח סי' רסה סעיף א:

קב ג מיי' שם טוש"ע שם סעיף ב:

קג ד מיי' שם טוש"ע שם סעיף א:

קד ה מיי' פ"י מהל' כלאים הל' טז סמג לאוין רפג טוש"ע י"ד סי' שא סעיף ו:

קה ו מיי' פ"א מהל' שבת הלכה ה סמג לאוין סה טוש"ע א"ח סי' שלז סעיף א:

קו ז ח מיי' פ"א שם הלכה ז ופי"ב הלכה ב סמג שם טוש"ע א"ח סימן רעח:

הגהות הב"ח

(א) גמ' ואמאי קרי ליה שלא וכו' ואמאי קרי ליה מוכן: (ב) רש"י ד"ה ואמאי קרי ליה שלא: (ג) ד"ה ואמאי קרי ליה למגוד:

מוסף רש"י

ואפילו היא של חרס. אותה שפופרת, דמאיסא, אפילו הכי אסור דילמא אתי למיכל מינה, ותניא (ביצה כב.) הנותן שמן לנר חייב משום מבעיר והמסתפק ממנו חייב משום מכבה (לעיל כב.). **משם ראיה.** בתמיה (סוכה כח.). **מוכרי כסות מוכרין כדרכן.** מעטופים בכסות כלאים (פסחים כו:) ואפילו של כלאים לובשו להראותו בשוק, **ובלבד שלא יתכוין.** להנאת חמום (לקמן מו:) או: להנאת לבישה (פסחים שם). **והצנועים.** פרושים שמתרחקים מן הכיעור ומן הדומה לו (שם).

תוס' ישנים

א) אע"ג דר' יוסי אית ליה דהבערה ללאו יצאת בכיבוי מודה דחייב אף בפני עצמו כדתנן בפרק כלל גדול. ושוב אמר מהר"מ דמהר"א אמר דפי' ספק אבל בהדיא פוטר רבי יוסי בהבערה ומחייב בכיבוי:

מוסף תוספות

א. ואמאי לא גזר אטו היכא דאיכא גומות כדגזר הכא ר' יצחק. ריטב"א. ב. גבי הנאה הבאה לו לאדם בע"כ, ליכא מאן דאסר כלל אליבא דר"ש בדלא אפשר ולא מכוין. ריטב"א. ג. וגדולים היינו לא אפשר. תוס' פסחים כה: ד"ה אבי. ד. אע"ג דמודה ר"ש בפסיק רישיה ולא ימות, הכא. רשב"א.

רב נסים גאון

מותיב רבא מוכרי כסות מוכרין כדרכן ובלבד שלא יתכוין בחמה מפני החמה ובגשמים מפני הגשמים. זו המשנה שנויה בפרק ט' דמסכת כלאים בסוף המסכת לפי שאמרו קודם לכן אין עראי לכלאים כו', והצרכו להתיר לאלו דברים שהם רגילים בהם, ובלבד שלא יתכוונו בהם להרחיק הזק החמה בעת החום, והזק הגשמים בעתם. וכמוהו התירו לתופרים כמו ששנינו תופרי כסות תופרין כדרכן כו'.

מסורת הש"ס

א) [לקמן מ.], ב) פסחים יא., ג) תוספתא פ"ב ע"ש, ד) [לקמן פג. ברכות יא. עירובין יג: מה. פז. ר"ה כד: סוכה ב: יד: כח. לא: לו: לז. מגילה כז: יבמות כה: קד: ב"מ סג. ב"ב קנו: ע"ז כד. מא: מג. מד. סנהדרין יג. מנחות כח: בכורות מה: חולין נז: ערכין לא. נדה כ: סא.], ה) [לקמן מא: וש"נ], ו) לעיל כב. לקמן מו: ביצה כג: [תוספ' ביצה פ"ב] פסחים קא. מנחות מא., ז) כלאים פ"ט מ"ה לקמן מו: פסחים כו:, ח) [עיין תוספות פסחים כה: סד"ה לא אפשר], ט) [ע"א], י) ס"א מרה שחורה.

גליון הש"ס

גמ' גזירה עיליתא דשישא. עיין לקמן דף קנא ע"ב: תוס' ד"ה גזרה וכו' אטו עלייה אחרת. ועיי' לקמן דף קנא ע"ב ברש"י ד"ה קרקע:

לעזי רש"י

קיביל"א. יתד, וו, זיז.
קרוייז"ל [קרויש"ל]. מנורה.

רבינו חננאל

הניחו בקופסא דברי הכל טמא, כי פליגי בשתחבו בבגדו או בשהניחו אחורי הדלת, רבי אליעזר סבר מדלא זרקו לאשפה דעתיה עילויה לפיכך הוא טמא ואמאי קרי ליה אינו מוכן דלגבי קופסא לאו מוכן הוא. ורבי יהושע סבר כיון שלא הניחו בקופסא בטליה הלכך טהור הוא, ואמאי קרי ליה מוכן דאחורי הדלת או תחוב בבגדו לגבי אשפה מוכן הוא. ור' עקיבא מספקא ליה בתחבו בבגדו סבר לה כר' אליעזר שהוא טמא, בהניחו אחורי הדלת סבר לה כר' יהושע. והדר ביה ר' עקיבא לגבי ר' יהושע ואמר אפילו התחובה בבגדו טהור ממאי מדקתני במתניתין פתילת הבגד ולא קתני פתילה של בגד ש"מ דעדיין בגד הוא ותני ר' עקיבא אומר טהורה ומדליקין בה. ומאן דחזא רב המנונא דאייתי ראיה משלשה על שלשה מוקים לה לפתילה דקתני במתני' פתילה שיש בה פחות משלשה והא דחויה היא דהכי קתני ר' עקיבא אומר טהורה. ומשנה שלימה שנינו מפני שאמרו שלש על שלש שנתמעטה טהורה אבל שלשה על שלשה שנתמעטה אע"פ שטהר מן המדרס טמא בכל הטומאות, אלא [פחות] משלש הוא, וכיון דאוקימנא רב אדא בשלש אוקימא רב המנונא בפחות משלש. והאי (דקתני) [דקאמר] שלשה דהכנת מטליות בהדיא [בפחות] משלשה קתני לה והוא הדין לפחות מג' א). והלכתא כר"ע דקאי ר' יהושע כוותיה דהא הדר ביה ר' עקיבא לגבי דר' יהושע וכן מפורש בבירה. מתני' לא יקוב אדם שפופרת של ביצה כו'. ופשוטה היא זו השפופרת של חרס. תנא אם חיברה זו השפופרת של חרס בסיד ובגפסים כעין היוצר מותר. תנא א"ר יהודה פעם אחת שבתנו בעליית בית נתזה בלוד והבאנו שפופרת של ביצה, ומלאנוה שמן ונקבנוה והנחנוה ע"פ הנר, והיה שם ר' טרפון והזקנים ולא אמרו לנו דבר. אמרו לו משם ראייה מפני כי [בית] נתזה (זהיר) [זריז] הוה. תנא [תוספתא פ"ב] נותנין טיט או חרסית תחת [הנר], או גרגיר מלח או גריס של פול ערב שבת מבעוד יום ע"פ הנר להיות שוהה. אבין ציפוראה גרר ספסלא בעיילה דשישא לעילא מר' יצחק בן אלעזר. אמר ליה אי שתוקי לך כי האי דשתקו ליה חבריא לר' יהודה בשפופרת של ביצה ונפיק מינה חורבא דהוראה להיתר לאו שפיר עבדת דמשכת ספסילא גזירה עיליתא דשישא דלית בה חריץ אטו עיליתא דעלמא. **ריש כנישתא דבצרה גרר ספסילא לעילא מר' ירמיה רבה.** א"ל כמאן כר' שמעון, אימור דשרי ר' שמעון בגדולים דלא איפשר להגביהן, בקטנים דאיפשר להגביהן מי אמר. עולא אמר מחלוקת בקטנים אבל בגדולים דברי הכל מותר. ומותבינן לתרווייהו מהא, ר' שמעון אומר גורר אדם מיטה כסא וספסל ובלבד שלא יתכוין לעשות חריץ. הנה קתני מטה דהיא גדולה וקתני כסא וספסל שהן קטנים, מכלל דפליגי בקטנים ובגדולים, קשיא לתרווייהו. עולא מפרק לטעמיה מיטה קטנה שיכול להגביהה דומיא דכסא וספסל. **ופריק** ר' ירמיה רבה כסא וספסל גדולים הן דומיא דמיטה. **מתיב** רבא מוכרי כסות של כלאים מוכרין כדרכן ובלבד שלא יתכוונו בחמה מפני החמה ובגשמים מפני הגשמים, שאם יתכוין נמצא נהנה מן הכלאים ואסור, והצנועין מפשילין במקל לאחוריהן כדי שלא יהא כלאים עולה על גופן כלל, והא הכא דאיפשר למעבד כצנועים כי היכי דאיפשר להגביה כלים וכי לא מכוין קא שרי רבי שמעון בהעלאה עליהן. תיובתא דרבי ירמיה רבה תיובתא. **מתני' המכבה את הנר מפני שהוא מתירא מפני גוים כו'.**

א) עי' בר"ף שסתרו.

תלמוד בבלי מהדורת נהרדעא החדש, באדיבות הוצאת ח. וגשל, © כל הזכויות שמורות

גמ' מדקתני סיפא חייב ש"מ ר' יהודה היא רישא במאי עסיקנא אי בחולה שיש בו סכנה מותר מיבעי ליה ואי בחולה שאין בו סכנה חייב חטאת מיבעי ליה לעולם בחולה שיש בו סכנה [א]ובדין הוא דליתני מותר ואיידי (א)דבעי למתני סיפא חייב תנא נמי רישא פטור והדתני רבי אושעיא אם בשביל החולה שיישן לא יכבה ואם כבה פטור אבל אסור ההיא בחולה שאין בו סכנה ורבי שמעון היא: שאול [ב]בשאילה זו לעילא מר' תנחום דמן נוי מהו לכבות בוצינא דנורא מקמי באישא בשבתא פתח ואמר אנת שלמה אן חכמתך אן (ב)סוכלתנותך לא דייך שדבריך סותרין דברי דוד אביך אלא שדבריך סותרין זה את זה דוד אביך אמר [1]לא המתים יהללו יה ואת אמרת [2]ושבח אני את המתים שכבר מתו וחזרת ואמרת [3]כי לכלב חי הוא טוב מן האריה המת לא קשיא הא דקאמר דוד לא המתים יהללו יה הכי קאמר לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצות קודם שימות שכיון שמת בטל מן התורה ומן המצות ואין להקב"ה שבח בו והיינו דאמר ר' יוחנן (ג)מאי דכתיב [4]במתים חפשי כיון שמת אדם נעשה חפשי מן התורה ומן המצות ודקאמר שלמה ושבח אני את המתים שכבר מתו שכשחטאו ישראל במדבר עמד משה לפני הקב"ה ואמר כמה תפלות ותחנונים לפניו ולא נענה וכשאמר [5]זכור לאברהם ליצחק ולישראל עבדיך מיד נענה ולא יפה אמר שלמה ושבח אני את המתים שכבר מתו דבר אחר מנהגו של עולם שר ב"ו גוזר גזרה ספק מקיימין אותה ספק אין מקיימין אותה ואם תמצי לומר מקיימין אותה בחייו מקיימין אותה במותו אין מקיימין אותה ואילו משה רבינו גזר כמה גזירות ותיקן כמה תקנות וקיימות הם לעולם ולעולמי עולמים ולא יפה אמר שלמה ושבח אני את המתים וגו' ד"א ושבח אני וגו' כדרב יהודה אמר רב דאמר רב יהודה אמר רב מאי דכתיב [6]עשה עמי אות לטובה ויראו שונאי ויבושו אמר דוד לפני הקב"ה (ד)רבונו של עולם מחול לי על אותו עון אמר לו מחול לך אמר לו עשה עמי אות בחיי אמר לו בחייך איני מודיע בחיי שלמה בנך אני מודיע (ה)כשבנה שלמה את בית המקדש ביקש להכניס ארון לבית קדשי הקדשים דבקו שערים זה בזה אמר שלמה עשרים וארבעה רננות ולא נענה פתח ואמר [7]שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד רהטו בתריה למיבלעיה אמרו [8]מי הוא זה מלך הכבוד אמר להו ה' עזוז וגבור חזר ואמר [9]שאו שערים ראשיכם ושאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד מי הוא זה מלך הכבוד ה' צבאות הוא מלך הכבוד סלה ולא נענה כיון שאמר [10]ה' אלהים אל תשב פני משיחך זכרה לחסדי דוד עבדך מיד נענה באותה שעה נהפכו פני כל שונאי דוד כשולי קדירה וידעו כל העם וכל ישראל שמחל לו הקב"ה על אותו עון ולא יפה אמר שלמה ושבח אני את המתים שכבר מתו (ו)והיינו דכתי' [11]ביום השמיני שלח את העם ויברכו את המלך וילכו לאהליהם שמחים וטובי לב על כל הטובה אשר עשה ה' לדוד עבדו ולישראל עמו וילכו לאהליהם שמצאו נשותיהן בטהרה שמחים שנהנו מזיו השכינה וטובי לב שנתעברו נשותיהן של כל אחד ואחד וילדה זכר על כל הטובה אשר עשה ה' לדוד עבדו (ולישראל עמו. לדוד עבדו) שמחל לו על אותו עון ולישראל עמו דאחיל להו עון דיום הכפורים ודקאמר שלמה כי לכלב חי הוא טוב מן האריה המת כדרב יהודה אמר רב דאמר רב יהודה אמר רב מאי דכתיב [12]הודיעני ה' קצי ומדת ימי מה היא אדעה מה חדל אני אמר דוד לפני הקדוש ברוך הוא רבונו של עולם הודיעני ה' קצי אמר לו גזרה היא מלפני שאין מודיעין קצו של בשר ודם ומדת ימי מה היא גזרה היא מלפני שאין מודיעין מדת ימיו של אדם ואדעה מה חדל אני אמר לו (ז)בשבת תמות אמות באחד בשבת אמר לו כבר הגיע מלכות שלמה בנך (ח)ואין מלכות נוגעת בחברתה אפי' כמלא נימא אמות בערב שבת (ט)אמר לו [13]כי טוב יום בחצריך מאלף (י)טוב לי יום אחד שאתה יושב ועוסק בתורה מאלף עולות שעתיד שלמה בנך להקריב לפני על גבי המזבח

כל

רש"י

גמ' מדקתני סיפא. כחס על הנר כו' חייב חטאת אם שגג בשבת ששכח שהוא שבת או סבר שכיבוי מותר בשבת: **ש"מ ר' יהודה היא.** דאמר ט) מלאכה שאינה צריכה לגופה חייב עליה דכיבוי זה אין צריך לגופו אלא לצורך דבר אחר שלא תדלק הפתילה או שלא יפקע הנר ואין לך כיבוי הצריך לגופו אלא כיבוי של פחמין כשעושין אותו וכיבוי של הבהוב פתילה שהכיבוי נעשה להאחיז בו האור מהר כשירצה להדליקו. וכיון דרבי יהודה היא רישא דפטר משום חולה וה"ה לשאר פטורי דמתניתין: **אי.** דלית בהו סכנת נפשות ומשום פקוח נפש שרי להו ליתני מותר לכתחלה: **חייב מיבעי ליה.** הואיל ורבי יהודה היא דלא פטר ליה משום דאינה צריכה לגופה: **והא דתני רבי אושעיא.** בהדיא אבל אסור: **ור' שמעון היא.** י) דפטר ליה משום אינה צריכה לגופה: **שאול שאילתא.** שאלו שאלה: **לעילא מר' תנחום.** לפניו. וכן לשון הש"ס והמקרא (א) שרפים עומדים ממעל לו (ישעיה ו') ועל שם שיראים להתקרב לפניו עומדין מרחוק: **דמן נוי.** מקום: **באישא.** חולה. תרגום של רעה [בראשית לז] בישתא: **פתח ואמר.** כך היו רגילין לפתוח באגדה תחילה והוא דומה לשאלה ודרש: כ) **כי לכלב חי.** כלומר גדולים החיים ופקוח נפש: **אן היא.** אנה הלכה: **וחוזרת ואמרת.** לסתור דברי עצמך: **לא קשיא.** איהו גופיה הוה מפרש להו: **דאמר ר' יוחנן.** קרא קא דריש במתים חפשי: **ושבח אני את המתים.** שעסקו בחייהם בתורה ומצות ומתו ראויים לשבחם אפילו מצדיקים חיים שגדולים הן במיתתן מבחייהן: **עמד משה.** ואין לך צדיק ממנו ולא נענה בזכותו: **ד"א ושבח אני את המתים.** הראשונים מן החיים של עכשיו שהראשונים טובים מאלה תדע שמתקיימות גזרותיו של משה ואין מתקיימות גזירות שרים של עכשיו: **ותקן כמה תקנות.** כי ההיא דתני במגילה (דף ד'. ולב.) משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענייני של יום: **על אותו עון.** דבת שבע: **דבקו שערים.** של בית קדשי הקדשים: **כ"ד רננות.** רנה תפלה תחינה כתובים בתפלת שלמה על כ"ד. ויש אומרים כ"ד ברכות דתענית ולא נהירא ל): **רהטו שערים בתריה למבלעיה.** סברי דעל עצמו אמר מלך הכבוד א"ל שערים מי הוא זה מלך הכבוד אמר איהו ה' עזוז וגבור (תהלים כד): **שונאי דוד.** משפחת שאול שמעי וכיוצא בו: **דיום הכפורים.** שאכלו ושתו בחנוכת הבית כדכתיב מ) את החג [וגו'] שבעת ימים ושבעת ימים כדאמרינן במועד קטן (דף ט.): **ודקאמר שלמה כי לכלב חי הוא טוב מאריה המת.** לאו לענין חשיבותא אמרו אלא לענין הלכות שבת וי"ט: **קיצי.** העתידות לבא עלי נ): **מדת ימי.** כמה ימי חיי: **מה חדל אני.** באיזה יום אני חדל ובטל מן העולם: **אמות באחד בשבת.** שיוכלו להתעסק בי ובהספדי: **כי טוב יום בחצריך.** כלומר כבר אמרת לפני טוב יום שאתה עומד בחצרי ועוסק בתורה מאלף עולות שעתיד בנך שלמה להעלות כדכתיב (מלכים א ג) אלף עולות יעלה שלמה וגו':

מסורת הש"ס

א) [עירובין טז. פסחים ז: יבמות לח. קב. כתובות ל. נדרים כח: עב. נזיר כא: ב"ק מט. לד: ב"מ סב. סנהדרין נז. זבחים לא: חולין סח. קט: בכורות מו:], ב) [תרגום אונקלוס של בחכמה ובתבונה בחוכמתא ובסוכלתנו בפ' תשא], ג) [לקמן קנא: ע"ש ואז תשכיל ותבין פרש"י דהכא ד"ה דאמר רבי יוחנן וכו' נדה סא:], ד) סנהד' קז: ע"ש, ה) מ"ק ט., ו) [עי' תוספות חגיגה יז. ד"ה אף עצרת כו'], ז) [ברכות מח: מ"ק כח. יומא לח: תענית ה:], ח) [מכות י.], ט) [עי' תוספות לקמן לד. ד"ה את המת], י) [לקמן לג:], כ) [נ"ל אחר ד"ה וחוזרת], ל) משום דבברכות דכ"ט ע"א איתא להיפך. כ"כ בכתנות אור פ' שמיני, מ) [מלכים א ח], נ) נ"א קצי מנין שנותי מדת ימי באיזה יום בשנה לדעת מנין ימי שאני מתקיים בשנה אחרונה כצ"ל רש"ל.

רבינו חננאל

אוקימנא למתני' כרבי יהודה ובחולה שיש בו סכנה שאם יראה אור הנר ימות. והוא הדין לכל הזכורין במשנתנו, ובדין הוא דליתני מותר ואיידי דתני סיפא בכחס חייב, תני רישא פטור דמשמע פטור אבל אסור, ואינו אלא פטור ומותר. **והא** דתני רבי אושעיא אם בשביל שיישן חולה לא יכבה ואם כבה פטור אבל אסור, ההוא בחולה שאין בו סכנה, ואליבא דרבי שמעון דאמר דבר שאין מתכוין פטורא). **נשאלה** שאלה זו לפני ר' תנחום דמן נוי שם מקום מן העיירות, מהו לכבות בוצינא דנהורא מקמי באישא שבשתא, פי' באישא שכיב מרע: **פתח** ואמר אנת שלמה אן הוא חוכמתנותך וסוכלתנותך לא דייך שדבריך סותרין דברי אביך כו'.

א) עי' בכריתות כ' ב' ובתוספות שם.

תורה אור השלם

1 לֹא הַמֵּתִים יְהַלְלוּ יָהּ וְלֹא כָּל יֹרְדֵי דוּמָה: תהלים קטו יז
2 וְשַׁבֵּחַ אֲנִי אֶת הַמֵּתִים שֶׁכְּבָר מֵתוּ מִן הַחַיִּים אֲשֶׁר הֵמָּה חַיִּים עֲדֶנָה: קהלת ד ב
3 כִּי מִי אֲשֶׁר יְחֻבַּר אֶל כָּל הַחַיִּים יֵשׁ בִּטָּחוֹן כִּי לְכֶלֶב חַי הוּא טוֹב מִן הָאַרְיֵה הַמֵּת: קהלת ט ד
4 בַּמֵּתִים חָפְשִׁי כְּמוֹ חֲלָלִים שֹׁכְבֵי קֶבֶר אֲשֶׁר לֹא זְכַרְתָּם עוֹד וְהֵמָּה מִיָּדְךָ נִגְזָרוּ: תהלים פח ו
5 זְכֹר לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לָהֶם בָּךְ וַתְּדַבֵּר אֲלֵהֶם אַרְבֶּה אֶת זַרְעֲכֶם כְּכוֹכְבֵי הַשָּׁמָיִם וְכָל הָאָרֶץ הַזֹּאת אֲשֶׁר אָמַרְתִּי אֶתֵּן לְזַרְעֲכֶם וְנָחֲלוּ לְעֹלָם: שמות לב יג
6 עֲשֵׂה עִמִּי אוֹת לְטוֹבָה וְיִרְאוּ שֹׂנְאַי וְיֵבֹשׁוּ כִּי אַתָּה יְיָ עֲזַרְתַּנִי וְנִחַמְתָּנִי: תהלים פו יז
7 שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: תהלים כד ז
8 מִי זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ עִזּוּז וְגִבּוֹר יְיָ גִּבּוֹר מִלְחָמָה: תהלים כד ח
9 שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה: תהלים כד ט-י
10 יְיָ אֱלֹהִים אַל תָּשֵׁב פְּנֵי מְשִׁיחֶךָ זָכְרָה לְחַסְדֵי דָּוִיד עַבְדֶּךָ: דברי הימים ב ו מב
11 בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי שִׁלַּח אֶת הָעָם וַיְבָרְכוּ אֶת הַמֶּלֶךְ וַיֵּלְכוּ לְאָהֳלֵיהֶם שְׂמֵחִים וְטוֹבֵי לֵב עַל כָּל הַטּוֹבָה אֲשֶׁר עָשָׂה יְיָ לְדָוִד עַבְדּוֹ וּלְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ: מלכים א ח סו
12 הוֹדִיעֵנִי יְיָ קִצִּי וּמִדַּת יָמַי מַה הִיא אֵדְעָה מֶה חָדֵל אָנִי: תהלים לט ה
13 כִּי טוֹב יוֹם בַּחֲצֵרֶיךָ מֵאָלֶף בָּחַרְתִּי הִסְתּוֹפֵף בְּבֵית אֱלֹהַי מִדּוּר בְּאָהֳלֵי רֶשַׁע: תהלים פד יא

עין משפט נר מצוה

קו א ב מיי' פ"ב מהל' שבת הלכה ב טוש"ע א"ח סימן רעח:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה לעילא מר' תנחום וכו' הש"ס והמקרא. נ"ב ע"ל בפ' ר"ע דף פ"ח ע"א פי' בדרך אחר:

גליון הש"ס

גמ' טוב לי יום אחד שאתה יושב ועוסק בתורה. ועיין פ"ז דברכות איתא חביבי עלי משפט ולדקה שאתה עושה יותר מקרבנות:

רב נסים גאון

[ש"מ ר' יהודה היא]. כלומר הדבר שנאמר לדעת ר' יהודה שהיה סובר מלאכה שאינה צריכה לגופה חייב עליה, וכבר הקדמנו פירושו בפרק הראשון. **[רישא] במאי עסקינן אי בחולה שיש בו סכנה מותר** מיבעי ליה. והעיקר דיליה הוא דאמר הכתוב [ויקרא יח] אשר יעשה אותם האדם וחי בהם. ובפרק יום הכפורים [יומא דף פה] אמרו וכבר היה רבי ישמעאל ורבי עקיבא ורבי אלעזר בן עזריה מהלכין בדרך, ולוי הסדר וישמעאל בנו של רבי אלעזר בן עזריה מהלכין אחריהם, ונשאלה שאילה זו לפניהם מנין לפיקוח נפש שדוחה את השבת. נענה רבי ישמעאל ואמר [שמות כב] אם במחתרת ימצא הגנב. ולאחר דבריו אמר רב יהודה אמר שמואל אי הואי התם הוה אמינא מילתא דעדיפא מכולהו וחי בהם ולא שימות בהם. אמר רבא לכולהו אית להו פירכא לבד מדשמואל דלית ליה פירכא וכו'. וכבר אמרו קודם [שם דף פב] שאין לך דבר שעומד בפני פיקוח נפש חוץ מע"ז וגלוי עריות ושפיכות דמים. **ובפרק** מפנין [דף קכט] אמרו מר זוטרא מתני לקולא, טעמא דאמרה אין צריכה הא סתמא מחללין עליה את השבת. אמר ליה רבינא למרי[מר] הלכתא כמאן, אמר ליה כמר זוטרא שספק נפשות להקל. **ואמרו** [שם] אמר רב יהודה אמר שמואל עושין מדורה לחיה בשבת, סבור מינה לחיה אין לחולה לא בימות הגשמים אין בימות החמה לא. איתמר אמר ר' חייא בר אבין אמר שמואל הקיז דם ונצטנן עושין לו מדורה אפילו בתקופת תמוז. ושנו במשנה [פרק ר"א דמילה דף קלד] **רבי** אלעזר בן עזריה אומר מרחיצין את הקטן ביום השלישי שחל להיות בשבת שנאמר ויהי ביום השלישי בהיותם כואבים. ואמרו בתלמוד כי אתא רב דימי אמר רבי אלעזר הלכה כרבי אלעזר בן עזריה. הוו בה במערבא הרחצת כל גופו או הרחצת מילה עצמה. אמר להו ההוא מרבנן ורבי (עקיבא) [יעקב] שמיה מסתברא דהרחצת כל גופו, דאי סלקא דעתך הרחצת מילה עצמה, מי גרע מחמין שעל גבי מכה בשבת דאמר רב אין מונעין חמין ושמן מעל גבי מכה בשבת. מתקיף לה רב יוסף ולא שני לך בין חמין שהוחמו בשבת לחמין שהוחמו מערב שבת. מתקיף לה רב דימי וממאי דהכא בחמין שהוחמו בשבת פליגי, דילמא בחמין שהוחמו מערב שבת פליגי. אמר אביי אנא בעאי דאישני ליה וקדים ושני ליה רב יוסף מפני שסכנה היא לו. כי אתא רבין אמר ר' אבא אמר רבי אלעזר ואמרי לה אמר רבי אבהו אמר רבי יוחנן הלכה כרבי אלעזר בן עזריה, בין בחמין שהוחמו בשבת ובין בחמין שהוחמו מערב שבת, בין בהרחצת כל גופו ובין בהרחצת מילה, מפני שסכנה היא לו. ואלו העיקרים אמרו [והקשו] ובחולה שיש בו סכנה מותר מיבעיא ליה. ובמסכת ע"ז תמצא כמו אלו העיקרים רבים. **ואילו משה רבינו גזר כמה גזירות ותיקן כמה תקנות מעצמו לישראל.** והרי אנו מזכירין מהן מה שיזדמן לנו, במסכת דיבמות אמרינן בפרק הערל [דף עט] אמרו ונתינים דוד גזר עליהן, משה גזר עליהם מחוטב עציך עד שואב מימיך. ובמסכת ברכות בפרק שלשה שאכלו כאחת אמר רב נחמן משה תיקן להם לישראל ברכת הזן בשעה שירד להן המן. ובמסכת מגילה בפרק בני העיר [דף לב] תנו רבנן משה תיקן להן לישראל שיהו קורין ודורשין בענינו של יום. ובפרק יוה"כ [יומא דף עה] משה תיקן להם זמן סעודה. (ובפרק) [ובמסכת] תעניות [דף כז] [בפרק] בג' פרקים בשנה משה תיקן להם לישראל שמונה משמרות ארבע מאלעזר וארבעה מאיתמר. **בשלמא לדוד עבדו שמחל לו הקב"ה על אותו עון, אלא לישראל עמו מאי היא שמחל להם, עון יום הכפורים.** תמצא פירושו בפרק משקין בית השלחין [מו"ק דף ט] אמר רבי פרנך אמר רבי יוחנן אותה שנה לא עשו ישראל צום הכפורים.

תלמוד בבלי מהדורת נהרדעא החדש, באדיבות הוצאת ח. וגשל, © כל הזכויות שמורות